TRIBUNA LIBERĂ

Contribuţie la istoria Mişcării Legionare:- În ramura legionară a presei exilului am remarcat un însemnat progres,demn de luat în seamă.Nota bună şi-o adjudecă "Ţara şi Exilul" prin condeiele celor doi "gladiatori" ai ei,"şeful" (Horia Sima) şi "directorul"("Ghiţă Costea"),cari în ultima apariţie a publicaţiei,pe luna Iulie-August 1974,nu se mai războiesc cu morţii,ci,cu creioanele călite şi bine ascuţite,de data aceasta mănuşa o aruncă la doi veterani ai Mişcării Legionare.Este vorba de cele două articole: unul închinat Căminului dela Aravaca,celălalt intitulat "Terchea Berchea".

Scopul prezentei expuneri nu-l constitue un act de apărare a persoanelor incriminate,căci,atât cât îi cunosc,dl Vasile Iasinschi,care a stat prea mult amar de timp pe lângă "şef",îi cunoaşte destul de bine calităţile,deci este autorizat să-i răspundă.Cât despre statura intelectuală a d-lui prof.Dumitru Găzdaru,cred că n'are nevoie de-o mână de ajutor dela nimeni.Motivul prezentei de a vedea lumina publicării se datoreşte alegaţiei din articolul dedicat Căminului,unde e vorba de "fraţii separaţi".Nu vreau să se interpreteze că aş căuta nod în papură ori spini în mămăligă.Ceeace mă surprinde e faptul că "Ţara şi Exilul" dă lecţii de cum să scrie şi să vorbească românimea din exil - lucru de altfel foarte lăudabil - dar nu-şi dă seama de eroarea pe care o comite,necunoscând conţinutul noţiunii de "separaţi".(De data aceasta au îndulcit puţin termenul; pe vremuri se apostrofa cu epitetul de "dezidenţi").Termenul vine dela verbul a separa,ori a se separa,în cazul nostru,verb sinonim cu a se divorţa.In cazul disensiunii Mişcării Legionare,nu poate fi vorba de o "separaţie",termen incorect şi tendenţios întrebuinţat.După cât se ştie,legionarii nu s'au separat de nimeni,căci n'aveau de cine se separa.Legionarii şi-au manifestat nemulţumirea faţă de o conducere,atribuită prin forţa împrejurărilor unei persoane care,cu trecerea timpului,s'a dovedit că nu era la înălţimea postului ocupat ori rolului de jucat.Legionarii au fost înşelaţi în buna credinţă şi spulberată le-a fost speranţa.Tot ce au făcut legionarii este că au părăsit acea persoană,retrăgându-i încrederea de a-i mai reprezenta şi deci de a mai vorbi în numele lor.Nu s'au constituit în altă formaţie politică proprie,ori să se transforme în transfugi în rândurile altor formaţii politice.Legionarii au rămas aşa cum au fost,unii mai tari,mai slabi alţii în credinţa lor,după cum le-a fost structura fiecăruia ori împrejurările prin care au trecut.Părăsirea nu s'a produs în acelaş timp în totalitatea ei.Unii mai clar văzători au plecat mai de timpuriu,alţii s'au convins de inaptitudinea "şefului" mai târziu,iar alţii încă continuă în miopia lor.

După cum este notoriu,politica este arta de a guverna.Cu cât se guvernează mai bine,cu atât politica este mai dificilă.Persoana care stă în fruntea unui stat trebue să fie bine pregătită.Etatea ideală pentru ca cineva să-şi asume maxima responsabilitate guvernând o ţară este dela 50 la 70 de ani,cu puţine excepţii anterior ori posterior acestor limite.Istoria politică contemporană a ilustrat multe cazuri de politicieni improvizaţi,a căror activitate s'a soldat cu rezultate negative pentru ţara pe care au guvernat-o.Persoana care aspiră să ajungă la magistratura supremă a unei ţări trebue să dea dovadă,printre altele,de multă prevedere.Trebue să scruteze viitorul,fiecare acţiune întreprinsă s'o judece sub toate aspectele,să-i întrevadă consecinţele.Dacă acestea vor fi pozitive,şi favorabile ţării -şi nu persoanei lui-,să întreprindă acea acţiune.Dacă rezultatele se vor sconta negativ,ori cu randament foarte sărac, în acest caz trebue să desiste.Un bun politician e necesar să fie pătruns de mult idealism şi patriotism,tot ce gândeşte,tot ce face,tot ce întreprinde,să fie spre binele societăţii care i-a încredinţat mandatul,pentru prestigiul ţării pe care o reprezintă şi în numele căreia vorbeşte.Un politician nu este bun când antepune intereselor ţării interesele personale; când tot ce face,face cu gândul ascuns de a trage beneficii personale; când îi place ca presa şi opinia publică să vorbească numai de el,colegii de formaţie ideologică să-i supramărească eventualele calităţi,iar subalternii să se întreacă în adulaţie.

Când Mişcarea Legionară,în anul 1940,a consimţit la împărţirea răspunderii politice cu mareşalul Antonescu -general pe atunci-,perspectivele de guvernare se prezentau foarte dificile.Cu cadrele elitei legionare decimate de represiunea monarhiei carliste,pe umerii Mişcării a căzut penibila sarcină de a face faţă greutăţilor ivite ca logică consecinţă a ciuntirii frontierelor -deşi ea

nu avusese nicio contribuţie,nici directă nici indirectă,la acele evenimente-, în urma brutalului ultimat dat de Rusia bolşevică şi a "arbitrajului" dela Viena.Ba mai mult chiar,la îngreuierea situaţiei a contribuit latura economică, urmare logică a celei politice,influenţată de prezenţa refugiaţilor din teritoriile cedate.E bine să nu uităm nici panica produsă de cutremurul de pământ din Noembrie 1940.

Noi,legionarii,în decursul anilor am dat foarte multă dovadă de spirit de sacrificiu,de abnegaţie,entuziasm; am ştiut să facem faţă tuturor furtunilor ce s'au abătut asupra capului nostru,am învins toate greutăţile care s'au pus în calea noastră,am evitat ori am trecut peste toate piedicile şi cursele ce ni s'au întins.Eram pătrunşi de un iluminat patriotism,de care făceam chiar risipă.In schimb,în acea epocă,ne lipsea un lucru principal,primordial aş zice, eram fragezi în politică,nu aveam oameni pregătiţi pentru a guverna,elementele de valoare,de perspectivă şi de proecţie politică fuseseră măcelărite de jandarmii şi poliţia lui Carol.Puţinii supravieţuitori ai asasinatelor regale au fost "anesteziaţi" şi abia au avut timp să-şi vindece rănile fizice şi morale, ca,peste trei luni,să înfunde din nou puşcăriile,ori să-şi salveze libertatea în streinătate,în urma evenimentelor dela 21-23 Ianuarie 1941.

De ce l-au părăsit legionarii pe "şef"? Cauzele părăsirii ar putea fi limitate la două.Una politică,şi alta morală.Primul lot de abandonări a fost determinat de incapacitatea lui politică.Mici fricţiuni au avut loc şi în timpul guvernării legionare,dar motivul principal a fost consecinţa evenimentelor dela 21-23 Ianuarie 1941,prin căderea Mişcării dela guvern,şi refugiul în streinătate,în special în Germania,al legionarilor cari s'au putut sustrage închisorilor.In Germania li s'a dat azil politic,care mai târziu a fost transformat în detenţiune din partea guvernului considerat amic.

Raporturile reci dintre legionari s'au transformat în ruptură,prin faptul că autorităţile germane,selecţionând după criterii nu prea bine documentate,au separat pe legionari,cazându-i în diferite lagăre.In acele lagăre s'au format grupări şi diviziuni în funcţie de simpatii şi de provincia de origină a fiecăruia.Cuvinte noi au apărut în semantica limbii române ca: "simist" ori "brigadir",epitete sinonime grupării majoritare(pe atunci legată de persoana "şefului"),şi "mexicani",care identifica mica grupă a acelor ce-au iniţiat procesul de părăsire.In acţiunea de părăsire s'a reflectat şi regionalismul românesc. Au părăsit pe "şef" în special cei din Muntenia,Moldova,Dobrogea şi Macedonia, cu foarte puţine excepţii.Au rămas cu "şeful" ardelenii,bănăţenii şi bucovinenii,oarecum "in corpore".Cum acesta-şi petrecuse cam toată activitatea profesională şi politică prin Banat,a fost considerat ca pământean,deşi era născut aiurea; dar la origine trebue să fie descendent,pierdut în negura vremii,din spanioli: în limba spaniolă,"sima" înseamnă "prăpastie",şi nu de puţine ori există o corelaţie între acţiunea,fizicul şi numele cuiva,cu actele lui."Şeful" ajungând prin forţa împrejurărilor şi ironia soartei la conducerea Mişcării Legionare,a dus-o la prăpastie; fărâmiţându-i unitatea,a dat dovadă de separatism,calitate specifică spaniolului.

Prima fracţiune care l-a părăsit pe "şef" i-a reproşat acestuia activitatea păguboasă,ţinând cont de neînsemnatele rezultate în comparaţie cu imensele sacrificii în oameni.Activitatea Comandamentului de Prigoană,al cărui mentor principal ar fi fost el,a avut ca urmare,prin agitaţiile şi loviturile date dictaturii carliste,asasinarea Căpitanului,a Nicadorilor şi a Decemvirilor.Cu pretinsa pedepsire a lui Armand Călinescu,una din piesele principale ale dictaturii regale,s'a pretextat asasinarea în masă a legionarilor dela Miercurea Ciucului,dela Vaslui,dela Râmnicul Sărat,a celor 3 pe judeţ şi a multora dispăruţi fără urmă.In fel i se mai impută lipsa de tact politic în relaţiile cu generalul Antonescu şi a oamenilor lui din guvernul naţional-legionar,care a dus la bruscul şi tragicul desnodământ de toţi cunoscut.

Cauza doua,cea morală,a determinat ca o altă parte a Mişcării Legionare, superioară numeric celei dintâi,să-l părăsească pe "şef" pentru conduita lui personală.Aceasta s'a produs la o distanţă de timp de vreo 12 ani după ce prima părăsire s'a consumat,atunci când o parte din elementele bune şi cu trecut, care-i mai rămăseseră credincioase,l-au abandonat cu ocazia descoperirii adulterului comis cu consimţământul şi în persoana soţiei unui legionar,în casa căruia se bucura de ospitalitate,scandal cunoscut cu numele de "dosarul ruşinii". I se reproşează "şefului" de către cei cari l-au părăsit că nu se poate concepe

şi nu se găseşte argument valabil de a motiva astfel de act din partea unui legionar,mai ales când persoana implicată este un înalt grad al Mişcării Legionare.Cu atât mai puţin tolerabil este unui legionar să comită astfel de delicte,când însăşi raţiunea de existenţă a Mişcării a fost o furtună de regenerare etică-morală pentru a combate mentalitatea clasei conducătoare şi a protipendadei române pătrunsă de corupţia păturii suprapuse,streină de glia şi de aspiraţiile opiniei româneşti.Cu alte cuvinte,"şeful" a căzut în păcatul pe care l-a combătut; dar faptul că l-a comis arată că niciodată nu l-a combătut serios,sau chiar că nu l-a combătut deloc.In curtea bisericii dela Majadahonda l-am întrebat,la 13 Ianuarie 1969,de ce l-au lăsat atâtea elemente,înainte exaltate pentru el; mi-a răspuns: "Firea nestatornică a Românului"...

Tot în acel articol,"Ţara şi Exilul" mai scrie: "Când s'a produs rebeliunea din 17 Ianuarie 1954..."(Ianuarie e luna fatidică a "şefului").Aci autorul dă dovadă de cinism,venalitate şi rea credinţă,căci n'are curajul să spună: "când s'a descoperit adulterul şefului".Deci cel care semnează articolul confundă "adulter" cu "rebeliune".Rebeliune a făcut "şeful",căci s'a "rebelat" contra disciplinii legionare fixată de Căpitan,şi a bunelor moravuri ce domnesc într'o societate sănătoasă,cu atât mai mult fiind vorba de Mişcarea Legionară.Cum însă "şeful" a mai făcut o rebeliune şi legionarii au înghiţit-o, şi-a zis că şi de data aceasta legionarii îi vor asimila crima amoroasă cu cealaltă rebeliune.Dar nu i-a mai mers.

Cine a mai rămas cu "şeful" la ora actuală? Rândurile împrejurul lui sunt foarte rărite.Unii au rămas din"comoditate mentală",obişnuiţi ca"şeful" ori grupul să gândească şi pentru ei.Alţii,elemente foarte reduse la număr,care au avut şi continuă să aibă un comportament ce nu lasă nimic de dorit,dar sunt slabi de înger şi scurţi la vedere.In fine alţii,o categorie "sui generis",dar nu o cantitate neglijabilă,au urmat pe şef "şi la bine <u>şi la rău</u>": sunt aceia cari au comis şi comit încă aceleaşi delicte ca şi"şeful",recurgând la expediente amoroase cu femeile altora.Cum şeful e lipsit de autoritate morală,nu poate curma răul,tăindu-l dela rădăcină.

In concluzie,obiectivi să fim,trebue să recunoaştem că nu totul a fost neghină pe ogorul"şefului".A avut şi puţine "eşiri"bune la activ.Intr'un succint cadru sinoptic să analizăm pozitivul şi negativul activităţii sale de când a pus mâna pe conducerea Mişcării Legionare:

<u>Pozitivul</u>. <u>1.</u>Lovitura mortală dată domniei dictatoriale a lui Carol II. <u>2.</u> Ajungerea la putere a Mişcării Legionare.(Meritul acestui episod îl umbreşte costul prea scump al calităţii şi cantităţii mormintelor lăsate în urmă. <u>3.</u> Guvernul dela Viena şi Armata Naţională.Acest guvern s'a constituit ca un act de protest contra lui 23 August 1944,deci a trădării regelui Mihai.Dar în formula jurământului de credinţă luat ofiţerilor şi trupei din Armata Naţională se jura credinţă regelui trădător! <u>4.</u> Monumentul dela Majadahonda al lui Moţa-Marin. <u>5.</u> Lupta anticomunistă dusă în presa proprie.

<u>Negativul</u>. <u>1.</u> Rebeliunea,care putea fi evitată. <u>2.</u>Destrămarea Mişcării Legionare. <u>3.</u>Trimiterea în ţară a lui Nicolae Pătraşcu pentru a trata cu guvernul comunist eliberarea legionarilor rămaşi în puşcării după rebeliune,în schimbul neutralizării lor.Dar în loc să fie eliberaţi legionarii,datorită activităţii emisarului alţi legionari au înfundat puşcăriile şi astfel s'au adăogat alte perle de lacrimi şi suferinţe la activul Mişcării Legionare. <u>4.</u>"Dosarul ruşinii". <u>5.</u> Desfiinţarea Mişcării Legionare ca organizaţie politică şi aducerea la cunoştinţa regelui trădător a acestui act.(Se spune că acesta ar fi zis: De ce a făcut aceasta? că nimeni nu i-a cerut-o!). <u>6.</u> Tratativele duse la Paris cu Augustin Popa,cu scopul de-a băga câţiva oameni de-ai lui în Comitetul Naţional Român dela New York.Cu alte cuvinte: să stea alături cu autorii morali şi materiali ai lui 23 August,gropari ai României. <u>7.</u>Infiinţarea defunctei grupări politice "Frontul libertăţii naţionale",la care invita să se înscrie toată suflarea românească din exil.-

Mircea Izverniceanu(legionar din F.D.C.)

&& <u>Sima</u> e de părere că,dacă trăia,Corneliu Georgescu "ar fi constituit o puternică frână tuturor acelor tendinţe nihiliste cari nu duc la altceva decât la distrugerea Legiunii".- Nu credem că i-ar fi fost posibil,oricâtă bunăvoinţă ar fi avut: chiar de-ar fi stat tot timpul de pază la spatele lui Sima! Experienţa bătrânească spune că-i mai uşor să păzeşti un cârd de iepuri decât o persoană cu apucături spre desfrâu...

PRECIZĂRI LA UN ARTICOL CU INFAMII

Nu iau în considerare pe acel ce iscăleşte articolul "O comemorare" în "Ţara şi Exilul" din Iulie-August 1974. Punerea la punct este pentru autorul articolului, plin de neadevăruri şi insinuări. Nu sunt adeptul polemicii pe cale publică între legionari; ba mai mult, sunt, şi am spus-o, pentru suspendarea ostilităţilor, - cu toată vina, ce se ştie de unde pleacă. Dar când nevoia te aruncă unde nu ţi-i voia, treci -greu- şi acest prag înalt, cu lumina adevărului în mână, indiferent de opinia din afară.

Căminul Cultural Moţa-Marin este dintru început jertfă închinată Marei Jertfe, care a cutremurat Ţara întreagă la ştirea morţii lui Ionel Moţa şi Vasile Marin, căzuţi pe frontul spaniol la 13 Ianuarie 1937 cu faţa la cel mai feroce duşman al Neamului românesc, al creştinătăţii şi al omenirii întregi. După ce trupurile acestora şi-au găsit odihna în pământul strămoşesc, la Casa Verde, exact la o lună de zile, 13 Februarie 1937, sufletele lor, la care s'au adăogat sutele de mii căzuţi mai târziu prin ani dearândul împotriva aceluiaş duşman, au continuat şi continuă să ne fie pavăză slăbiciunii noastre din aceste apocaliptice vremuri. A ne hărâi pe această temă este o atitudine incalificabilă. Păstrez la dispoziţia oricărui om de bună credinţă actele aşa cum s'au suprapus an după an dela început şi până astăzi. Această jertfă, a cărei aromă de sfinţenie a pătruns şi se păstrează aproape în fiecare casă de Român din Ţara noastră, nu poate fi amestecată în discuţii de rând, nici prin expunerea ei contradictorie în publicitate, nici scoborîtă dela înălţimea de unde tronează; cu ea nu facem politică.

Istoria este scurtă şi clară. Contrafacerile sunt calomnii. S'a luat hotărîrea, prin circulară, să se ridice un aşezământ pe numele şi în amintirea eroilor noştri Moţa şi Marin, căzuţi la Majadahonda. Cum acela care dăduse circulara şi-mi lăsase răspunderea ("...pentru toate informaţiile necesare vă veţi adresa domnului Vasile Iasinschi-Spania, care are răspunderea directă a acţiunii şi unde se vor trimite contribuţiile"), nu întrunea condiţia morală, a rămas acel însărcinat cu împlinirea operei, căruia i se trimiteau şi i se trimit donaţiile, pentru care elibera şi eliberează adeverinţe de primire; deci avea şi are răspundere personală. Aşa că banii depuşi la Bancă nu mai puteau fi deturnaţi dela menirea lor, ca altcineva să rămână cu profitul şi eu cu răspunderea. De altfel a funcţionat totdeauna un comitet administrativ şi de control. Acei cari au înţeles şi s'au dăruit acestei lucrări, au adus-o la capăt prin jertfa lor materială şi prin susţinerea morală; aceştia sunt Ctitorii. Impreună cu alţii, eu personal am făcut tabără de muncă, în tăcere, an după an, cu jertfirea intereselor mele proprii.

Căminul Cultural Moţa-Marin reprezintă şi o mică Românie liberă, unde fiecare Român poate găsi adăpost, încălzindu-şi sufletul într'o atmosferă creştină şi românească, cu icoana Ţării prezentă în inimă. Greu s'a făcut acest Cămin, căci suntem săraci; dar s'a împlinit, se continuă cu înzestrarea şi este la dispoziţia tuturor. Sutele de Români cari au trecut pe aici, precum şi străinii, şi acei cari l-au înălţat din munca lor, cunosc adevărul. Numai cine nu vrea să ştie şi să cerceteze la faţa locului poate să se plângă şi să acuze, fiindcă este de rea credinţă. Cum unii fraţi, foarte puţini, au rămas la o parte tot în urma unei circulări, care îndemna la suspendarea trimiterii de fonduri, acei "separaţi", cum vrea să li se spună, au dus greul şi-l duc până la capăt. Nu vrem să punem în discuţie, dar se ştie de cine s'au separat.

O mică locuinţă particulară va exista totdeauna la Cămin pentru administraţie, ce nu se poate face de omul de pe stradă. Acel străjer care va păzi şi va completa opera, va fi tot unul care se jertfeşte, pentrucă aici nu-i loc de "afaceri". Vasile Posteucă, care a fost unul dintre acei generoşi susţinători şi aprigi apărători ai Căminului, îmi scrie de pe patul de moarte, cu mâna lui slăbită de boală, următoarele: "Tare am slăbit. De voi pleca, se vor ridica alţii. Generaţia noastră nu va muri. Mă închin Dv; şi luptei Dv;, cu toată dragostea". Deocamdată atât.-

Vasile Iasinschi

&& Aflându-se în lagărul dela Vaslui, dl prof. Găzdaru -citim în "Ţara şi Exilul"- "în discuţiile ce le avea cu legionarii, susţinea că bătălia e pierdută şi că, în duelul cu Căpitanul, regele Carol va birui".- Afirmaţia e foarte gravă: să fi fost dl Găzdaru, în adevăr, la curent cu ismenelile activiste ale lui Sima?..